

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. w dniu 7 kwietnia 2014 r. wystąpił z pozwem przeciwko pozwanej Gminie M., wnosząc w nim o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, iż pozwana ma zapłacić powodowi kwotę 13 679,46 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód domagał się także zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych oraz kosztów opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż powód (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną umowy o świadczenie usług w zakresie montażu systemu satelitarnego monitorowania pojazdów i objęcia pojazdów pozwaną nadzorem satelitarnego systemu monitorowania. Za świadczenie tych usług powód wystawił faktury VAT, które do dnia zamknięcia rozprawy nie zostały przez pozwaną zapłacone. Powód wskazał, że wysokość wierzytelności wynikających z faktur VAT oraz naliczonych przez powoda odsetek ustawowych opiewa na kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu.

(pozew k. 2-4)

W dniu 14 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla (...) w W. II Wydział Cywilny wydał pod sygn. akt II Nc 12638/14 nakaz zapłaty uwzględniający w całości żądanie pozwu.

(nakaz zapłaty k. 37)

Pozwana zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty w całości, składając sprzeciw w dniu 25 czerwca 2014 r. z wnioskiem o oddalenie powództwa, wskutek czego nakaz zapłaty utracił moc, a sprawa została przekazana do rozpoznania w trybie procesowym przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W.. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podał, iż odmawia zapłaty wskazując na brak prawidłowego wykonania świadczenia przez powoda.

(sprzeciw k. 40 -45)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwaną Gminę M. łączyły z (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. dwie umowy z dnia 29 lutego 2012 r. o świadczenie usług w zakresie montażu systemu satelitarnego monitorowania pojazdów i objęcia pojazdów nadzorem satelitarnego systemu monitorowania pojazdów. Dotyczyło to wozów strażackich użytkowanych przez Ochotnicze Straże Pożarne. Zgodnie z warunkami tych umów powód zobowiązał się do uiszczenia wynagrodzenia za montaż oraz abonamentu za monitorowanie, płatnego zgodnie z wystawianymi przez powoda fakturami VAT. Zgodnie z treścią umowy o monitorowanie można ją było wypowiedzieć z jednomiesięcznym terminem wypowiedzenia.

(umowy k. 6 - 11, okoliczność bezsporna)

Już w po upływie miesiąca zaczęły się pojawiać problemy związane z nieprawidłowym działaniem zamontowanego systemu monitorowania pojazdów pozwanego, a pozwany zaczął składać reklamacje. Przeprowadzone serwisowanie nie doprowadziło do rozwiązania problemów. Powód częściowo uznawał składane reklamacje.

(dowód: pisma k.50 – 55, 58- 60, 65-69, 72, 75-76, 83 – 85, 93- 95, 99)

Pismem z 12 listopada 2012 r., w związku z nieosiągnięciem celu, jaki przewidywała umowa, pozwany odstąpił od zwartej z powodem umowy

(dowód: pismo k.97-98)

Powód wystawiał pozwanemu faktury w okresie obowiązywania umowy, które nie zostały opłacone.

(faktury VAT k. 12- 29)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie wskazywanej każdorazowo dokumentacji w postaci kopii umów, pism i faktur złożonych do akt sprawy oraz na podstawie zeznań świadków A. H. i M. K. (k. 189), jak i świadka A. M. (k. 212 – 218), którym sąd dał wiarę, jako że korespondowały one ze sobą i z pozostałym materiałem dowodowym. Sąd nie dopuścił dowodu z zeznań świadka M. P., jako że powód cofnął ów wniosek dowodowy (k. 197).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. domagał się od pozwanej Gminy M. zapłaty kwoty 13 679,46 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, wskazując iż zgodnie z zawartymi umowami o świadczenie usług w zakresie objęcia pojazdów nadzorem satelitarnego systemu monitorowania pojazdów oraz montażu urządzeń do monitorowania, pozwana zobowiązała się do uiszczania określonego wynagrodzenia, płatnego zgodnie z wystawianymi przez powoda fakturami VAT.

Celem wykazania istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na pozwanej powód przedłożył w niniejszej sprawie kopie umów o świadczenie usług w zakresie montażu i objęcia pojazdów nadzorem satelitarnego systemu monitorowania, zawarte z pozwaną, a także faktury wystawione za świadczenie tych usług wynikających z powyższych umów. Faktury złożone do akt dotyczyły zarówno montażu urządzeń, jak i abonamentu za monitorowanie pojazdów.

Za świadczoną usługę w okresie obowiązywania umowy należy się wynagrodzenie zgodnie z art. 750 k.c. w zw. z art. 735 k.c. i art. 746 k.c. Oczywistym przy tym jest, że usługa powinna być świadczona należyście i prawidłowo wykonywana. Należało zatem zbadać, czy z dostarczonego materiału dowodowego wynikało wykonanie świadczeń z umowy przez powoda, za które wówczas domaganie się wynagrodzenia byłoby uprawnione. Pozwana bowiem już w sprzeczności od nakazu zapłaty podnosiła, że przyczyną braku zapłaty było niewykonanie zobowiązania przez powoda. Na tę okoliczność pozwana wskazała świadków. I tak z zeznań zarówno A. H., jak i M. K. przesłuchanych w drodze pomocy prawnej (k. 189) wynika jednoznacznie, że od samego początku przedmiotowe urządzenia do monitoringu nie działały prawidłowo, że rozładowywały akumulatory w pojazdach, co nawet powodowało w kilku przypadkach niemożność wyjechania wozu do pożaru. Zgłaszanie tych dysfunkcji powodowi nie doprowadziło do usunięcia owych nieprawidłowości. Warto zauważyć, że powyższe okoliczności wynikają również z zeznań świadka zawnioskowanego przez stronę powodową, a mianowicie A. M. (pracownika powoda w spornym okresie). Świadek ten podał, że na samym początku te systemy zamontowane przez powoda działały prawidłowo (k. 214), ale po zadaniu dodatkowych pytań potwierdził, że w przeciągu miesiąca system przestał działać (k. 215), po serwisie zaczął znowu działać, aż do ponownego wyładowania baterii, co nastąpiło mniej więcej do dwóch tygodni do miesiąca (k. 215). W ocenie sądu wynika z powyższego wprost, że nieprawidłowości w działaniu systemu ujawniły się bardzo szybko po zawarciu umów i ponownie wkrótce po serwisie. Świadek podsumował, że chociaż nie pamięta dokładnie, „ale 2-3 miesiące były okresy, w których występowały problemy” (k. 218), a system funkcjonował właściwie po zamontowaniu około miesiąca i potem po przeprowadzeniu serwisu jedynie ok. 2 tygodni do miesiąca (k. 218), dodając że problem dotyczył większości pojazdów (k. 218). Zważywszy, że umowy były zawarte w dniu 29 lutego 2012 r., a problemy występowały już od kwietnia 2012 r., co potwierdzają nie tylko zeznania w/w świadków, ale i bogata korespondencja między stronami, dołączona do sprzeciwu, nie sposób było uznać, iż przedmiotowe umowy zostały przez powoda wykonane prawidłowo. Zdaniem sądu dotyczyło to nie tylko braku prawidłowego świadczenia usługi monitorowania pojazdów, ale też montażu tych urządzeń, jako że wykonanie umowy montażu powinno polegać na zamontowaniu **prawidłowo** działających urządzeń, dopasowanych do parametrów technicznych konkretnych pojazdów i ich wieku. Wprawdzie świadek A. M. podawał, że to nie po stronie powoda był obowiązek dostarczenia pojazdu, który byłby technicznie sprawny do podłączenia sterowników i że po stronie powoda pozostaje dostarczenie sprawnie działających

sterowników i zamontowanie ich do pojazdów (k. 217), to jednak zdaniem sądu dzieje się to właśnie po to, aby te sterowniki działały prawidłowo w okresie obowiązywania umowy w konkretnych pojazdach (z czym świadek się zgodził – k. 217), a co powinno być ocenione przez powoda będącego profesjonalistą przed zawarciem umowy, tzn. czy – biorąc pod uwagę specyficzne cechy danych pojazdów - system monitorowania będzie w nich sprawnie działał, co dopiero stanowiłoby należyte wykonanie świadczenia przez powoda. Tymczasem z zeznań w/w świadka wynikało, że spółka (...) zbadała wiek pojazdów przed przystąpieniem do umowy (k. 216) i że sam wiek nie jest przeszkodą do sprawnego działania systemu (k. 216), mimo to system w przedmiotowych pojazdach nie działał prawidłowo, a powód nie wykazał w żaden sposób zdaniem sądu, żeby odpowiedzialność za to ponosiła pozwana lub inne czynniki o charakterze niezależnym od powoda. W związku z tym nie sposób było uznać, że to nie powód – jako podmiot zawodowo zajmujący się działalnością dostarczania tego rodzaju usług (art. 355 par. 2 k.c.) - jest odpowiedzialny za nieprawidłowe wykonanie umów w zakresie montażu systemu i późniejszego monitorowania sygnałów, skoro nie działało to ostatecznie prawidłowo i to już praktycznie od samego początku, a próby naprawy nie doprowadziły do oczekiwanego rezultatu. W związku z tym nie sposób było uznać, że rzeczywiście nastąpiło wykonanie umów o świadczenie tych usług po stronie powoda i że zasadnym było naliczanie abonamentu, zgodnie z fakturami dołączonymi do pozwu. Także wynagrodzenie za montaż powinno się należeć w sytuacji wykazania, że zamontowany sprzęt prawidłowo działał i spełniał swoją funkcję wynikającą z umowy. Warto podkreślić, że to na powodzie, jako inicjatorze tego postępowania spoczywał ciężar dowodu wykazania okoliczności uzasadniających uwzględnienie powództwa (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.). Tymczasem dostarczonym materiałem powód tego nie wykazał, w szczególności nie złożył również wydruków z systemu na okoliczność przez jaki dokładnie okres był odbierany sygnał z przedmiotowych pojazdów, do czego został zobowiązany (na swój wniosek) na rozprawie 11 sierpnia 2015 r. w terminie 14 dni, pod rygorem pominięcia (k. 219). W związku z tym – mając na uwadze zeznania przesłuchanych świadków i złożoną do akt dokumentację – sąd nie mógł uznać, że powód wykazał zasadność naliczania abonamentu za działającą prawidłowo usługę przez jakikolwiek skonkretyzowany okres. Również wykonanie usługi w zakresie montażu nie zostało udowodnione, skoro zamontowano – jak się okazało - niesprawnie działające urządzenia. W związku z tym sąd oddalił powództwo w całości, uznając, iż powód nie wykazał, że wykonał w/w usługi w sposób należyty i nie wykazał nawet pewnego konkretnego odcinka czasu, kiedy usługa działała prawidłowo, co uniemożliwiało uwzględnienie powództwa nawet w części.

Mając na względzie powyższe motywy na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Zgodnie z 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Art. 98 § 3 k.p.c. zalicza do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W niniejszej sprawie na koszty procesu, o których sąd rozstrzygnął w punkcie 2 wyroku, złożyły się kwota 2400 zł w oparciu o stawki z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, powiększona o kwotę 17,00 złotych uiszczoną tytułem opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa.

O kosztach poniesionych przez Skarb Państwa, a nieuiszczonych przez strony, Sąd orzekł w pkt 3 wyroku na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, mając na względzie zasady obowiązujące przy rozliczaniu kosztów procesu. Skarb Państwa wyłożył tymczasowo z sum budżetowych tut. Sądu tytułem kosztów stawiennictwa świadka kwoty: 136,20 zł (k. 218) oraz 38,90 zł (k. 227), co ogółem dało sumę 175,10 zł. Ze względu na powyższe orzeczono jak w pkt 3 sentencji wyroku.